

и той игра първостепенна роль въ прискърбиото туй събитіе. А Теофилактъ е святителствувалъ въ Охрида кадѣ края на XII и въ началото на XIII вѣкъ. Той е извѣстенъ съ многобройнытъ си списанія на гръцкый езикъ, отъ които нѣкои има преведены на славенскы; ный за сега ще споменемъ само двѣ отъ тѣхъ; *тълкованіе на Св. писаніе и предисловіе за Евангеліето*, което са срѣща въ много старобългарскы ръкописны евангелія. ⁽¹⁾

§ 36. Исторіята на богомилытъ ⁽²⁾.

Въ X — XI вѣкове богомилската ересь бѣше доста распротранена между българытъ; срѣщу нея са дигахъ много гоненія, които не само я отслабихъ, но още усиливахъ усърдіето на ересеучителитъ, както и тѣхното вліяніе. Во времето на тѣзи гоненія еретицытъ крїяхъ вѣрата си и лицемѣрьяхъ предъ властитѣ, но когато работата дохождаше до тамъ, щото трѣбаше да забранѣтъ убѣжденіята си, тогазъ еретицытъ ставахъ много уопориты. Съ своето строго нравственно поведеніе еретицытъ богомилы имахъ голѣмъ успѣхъ между народа, който ги обичаше повече за туй, че тѣ възставахъ най-много противъ гръцкото вліяніе, което на онуй време бѣше голѣмо въ Българія. Освенъ калугеритѣ по мѣнастыритѣ, богомилытъ имахъ привърженицы и между членовитѣ на най-личнытъ и богаты българскы фамилии; но най-ревностны тѣхны послѣдователи бѣхъ женытъ.

Отъ началото на XII-й вѣкъ срѣдоточіето на ересъта станъ Пловдивъ, отдѣто са распострани по сичката почти византійска Имперія, доро и въ Ца-

⁽¹⁾ За подробности гледай въ «Историч. прегледъ на българската църква» отъ М. Дринова, Віенна 1869.

⁽²⁾ Глед. тукъ § 32, стр. 185.